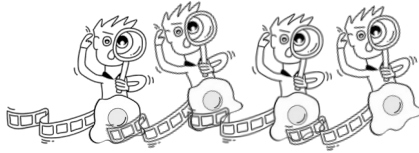

Bolje da te prate Karlovčani nego policija

„Pozdrav svima večeras, rijeka Dobra nas je odlično ugostila danas!“ započela je jučerašnji večernji program Marija Ratković Vidaković s pozornice Zorin doma. Naravno da nas je kiša još jednom (raz)očarala, ali naš optimizam ne jenjava, pa je Marija iskazala svoju želju da ćemo se večeras družiti na rijeci Kupi, u Starom gradu Ozlju. Voditelj večernjeg programa bio je filmski kritičar Boško Picula. Prilikom najave prvoga gosta Gorana Ribarića, Boško je zaključio kako je bolje da ga prati publika nego policija i time izazvao ovacije. Goran je predstavljen u sklopu jednog od najdugovječnijih programa Revije i Festivala – „Nekad laureati, a danas?“. On je pobjednik Filmske revije mladeži iz 2006. godine u Samoboru. Nagradu je dobio za film „Mozart u Salzburgu“ koji je nastao kao referat.

Naime, prilikom jednodnevnog izleta u Salzburg zadaća mu je bila napisati referat o umjetnosti u Salzburgu. „Meni se tad nije dalo pisati, ali uspio sam nadrobiti neke rečenice koje sam kasnije ukomponirao u film.“ Nakon završene Akademije dramske umjetnosti u Zagrebu, Goran se iskazao u brojnim filmskim projektima, ali nekako se najviše našao u igranom filmu. Sinoć smo imali priliku pogledati i film „Točka zarez“ koji je premjerno prikazan na filmskom festivalu u Puli. Reviji i Festivalu film je posebno drag jer je glumac Karlo Mrkša dugogodišnji član žute ekipe. Nekadašnjem laureatu Goranu Ribariću zaželjeli smo uspješnu filmsku karijeru, a potom ugostili njegovu iskusniju kolegicu, filmsku redateljicu Katarinu Zrinku Matijević. Premijerno je prikazan njezin

prvi dugometražni igrani film „Trampolin“ koji je polučio mnogo uspjeha na brojnim festivalima, a njegovu projekciju karlovačkoj publici omogućila je distribucijska kuća Zi film. Ovaj naizgled vedar film krije mnogo mračniju stranu. Sama Katarina Zrinka je rekla: „To nije ljubavni film, nego film o ljubavi. Film koji prikazuje mračnu stranu one najveće ljubavi – između majke i kćeri.“ Ne smijemo zaboraviti i ovacije publike koje je dobila naša jedina, neponovljiva, najbolja simultana prevoditeljica Vedrana Mihalić. Čuli su se i neki povici iz publike, a Boško je najavio Vedraninu najnoviju ulogu - onu glumačku. Morat ćemo još istražiti o čemu se točno radi. Ili nam Vedrana može dopisati prilikom prijevoda ovog teksta. (DS)

Patnje Malog i Velikog žirija

Festival je u punom jeku i već su održane četiri natjecateljske projekcije. Vjerujemo da su svi autori filmova odahnuli kad su svoj film odgledali na velikom žutom platnu i bili nagrađeni pljeskom. S druge pak strane, možda ste upravo nakon toga trenutka postali nervozni jer pljesak nije jedina nagrada koju možete dobiti na ovom festivalu. Ako ste zaboravili, natječete se u sedamnaest različitih kategorija koje ocjenjuju Veliki žiri i Mali žiri. Veliki žiri odlučuje o sljedećim nagradama: najbolji animirani, dokumentarni i igrani film, najbolji film slobodnog stila te Grand Prix Revije i Festivala. Mali žiri podijeliti će nagrade za najbolju glumicu i glumca te redatelja, scenarista, montažera i snimatelja. „Filmovi koje smo dosada pogledali iznimno su visoke kvalitete! Morate uzeti u obzir kako većina njih nije imala budžet i snimana je u ograničenom vremenu. Mladi koji glume u filmovima nisu diplomirali glumu ili režiju, ali jednostavno je čudesno kako izgleda finalni proizvod.“ rekla nam je Alison McCloskey, članica Velikog žirija. Posebno je istaknula kako su dokumentarni filmovi u konkurenciji izvedeni vrlo profesionalno i nisu samo slika nego su živi i progovaraju o životu. „Odlično se slažem s ostalim članovima žirija i imamo gotovo isto mišljenje o filmovima koje smo dosad pogledali.“ rekla je, ipak zadržavši za sebe imena trenutnih favorita. Ne sumnjamo u odabir naših žirija, ali ni u vriskove, smijeh i suze jednom kad pobjednici budu proglašeni. Svi se vrlo dobro sjećamo suza Rudolfa Ravbara, prošlogodišnjeg pobjednika „Pack&Pitch“ natječaja Relativity Schoola iz Los Angelesa. I ove su godine četiri natjecatelja iz četiriju država imali samo sedam minuta da pokažu svoj projekt i osiguraju si avionsku kartu preko Atlantika. Tenzije tijekom samog „Pitchinga“ bile su na vrhuncu, a na uzbuđenim licima Rebeke, Lare, Mateja i Karla očitavale su se emocije koje je teško opisati. Naposljetku, situacija će do samog kraja ostati neizvjesna, a novinari „Dnevnika u boci“ će za vas popratiti sve najzanimljivije detalje – kao i uvijek. (PP)

Intervju: Katarina Zrinka Matijević

Kad čovjek dozvoli da mu se život događa, počne se i čovjek događati životu

Na sinoćnjoj projekciji prikazan je „Trampolin“ redateljice Katarine Zrinke Matijević. Radi se o obiteljskoj drami koja se bavi problemima unutar obitelji te na neočekivan način obrađuje temu obiteljskog nasilja. Autorica je, naime, odlučila sagledati stvari iz jedne drugačije perspektive te prikazati kako zlostavljači nisu uvijek muškarci. Ovaj zanimljiv i vrlo dirljiv film, koji je prikazan i na ovogodišnjem Pulskom filmskom festivalu, šalje jasnu poruku koju je karlovačka publika sinoć izvrsno prihvatila. O samom filmu, ali i životu, stavovima i budućnosti, upitali smo samu autoricu, koja je s nama, unatoč brojim obavezama i radu na novom filmu, ipak podijelila neke svoje misli.

Za početak nam se kratko predstavite. Što Vas u životu inspirira? Inspirira me život sam. Kad čovjek dozvoli da mu se život događa, počne se i čovjek događati životu. U tom rascjepu priča koliko hoćeš.

Zašto ste postali redateljica? Posrećilo mi se.

Večeras se prikazuje Vaš film „Trampolin“ koji tematizira obiteljsko nasilje, ali glavni su likovi sve žene (što dosad nismo vidjeli). Što vas je potaknulo na takvu tematiku? Članak u novinama u kojem je pisalo kako je svako treće dijete u Hrvatskoj psihofizički zlostavljano. Odluka da se ne bavim pričom u kojoj otac zlostavlja sina, već pričom u kojoj majke zlostavljaju kćeri pala je na samom početku pisanja scenarija. Njome sam htjela razbiti predrasudu da su zlostavljači samo muškarci.

U jednom ste intervjuu izjavili da mislite da muškarci danas postaju nježniji, a žene snažnije. Možete li nam to malo prokomentirati? Zapravo sam rekla da gledanje „Iza lica zrcala“ ima takav učinak. Nakon projekcija po festivalima, publika mi je

prilazila i to je bilo neko moje opće zapažanje i susus njihovih komentara. Muškarci su stvarno bili raznježeni, a žene hrabrije. Ondasam si poželjela da i „Trampolin“ tako krene djelovati na ljude.

Ovo je vaš prvi dugometražni igrani film. Kakve ste filmove prije snimali i koji biste svoj film izdvojili kao posebno drag ili prirastao srcu? Prije sam snimala dokumentarne filmove. A koji mi je prirastao srcu? Hm, „Dvoboju“ i „Iza lica zrcala“.

U kojem se žanru niste nikada dosada okušali, a možda biste voljeli i zašto? Ne razmišljam žanrovski kad dobivam ideje za svoje filmove i kad ih dalje razvijam. Samim tim ni moji filmovi nisu žanrovski. „Trampolin“ ide pod obiteljsku dramu, ali dio publike i kritike shvatio je da „Trampolin“ u naizgled običnoj priči zapravo skriva prepoznavanje srodnih duša koje perpetuiraju svoja karmička uvjerenja.

Što mislite o hrvatskoj kinematografiji i kakva joj je budućnost? Mislim sve najbolje i budućnost joj je sjajna. Stvarno to mislim i stvarno nam svima to želim.

Što možemo od Vas očekivati u budućnosti? Spremate li već neki novi projekt? Pišem novi dugometražni film.

Karlovačka će publika večeras prvi put pogledati „Trampolin“, koja je vaša poruka njima, što želite da vide i dožive kroz film? Svakim svojim filmom želim u gledateljima pomaknuti mali komad srca. Želim ih emotivno izmjestiti, rastaviti pa ponovo sastaviti u neki plemenitiji i mudriji mozaik.

I za kraj, jaja su tema ovogodišnjeg Four River Film Festivala. Pa nam recite, što je bilo prije – kokoši ili jaje? Hahahahah, rekla bih da je najprije bila ideja kokoši i jajeta. (KM)

Karlovački studentski dom oduševio goste

U duhu ovogodišnjeg zaokreta redakcije „Dnevnika u boci“ u istraživačko novinarstvo, odlučili smo posjetiti sudionike u njihovu novom festivalskom domu. Vođeni navodima članova organizacije kako je Hostel „Bedem“ odlično sređen i uređen, nismo mogli odoljeti i proveli smo dan u novome karlovačkom okupljalištu mladih. Odmah na početku dočekao nas je šok. Hostel izgleda kao da gosti Revije i Festivala ne obitavaju tamo. Jedno je od mogućih objašnjenja velika urednost svih gostiju, no zgusnuti program Revije i Festivala vjerojatno je pravi razlog zbog kojeg sudionici nemaju vremena za tuširanje, presvlačenje i stvaranje nereda u Hostelu. Nema tragova kasnonoćnih tuluma, ranojutarnjih doručaka, ali smo zato pronašli nekoliko sudionika koji su odlučili ubiti oko za tih 20 minuta koliko imaju slobodno tijekom dana. Kao pravi članovi organizacije, odlučili smo im uskratiti i to vrijeme te ih zagnjaviti s nekoliko pitanja. „Ekipa u domu je super, troje nas je u sobi i svaka soba ima svoju kupaonicu.

Ništa nam ne fali.“ govore nam vidno umorne Lucija i Marija iz Zaprešića. Dodaju kako su čule neko tulumarenje tijekom noći te uza zagonetni smijehak kažu da one nemaju pojma o čemu se radi. Slično svjedočanstvo dao je i Zagrepčanin Patrik: „Zabave?! Koje zabave?! Ne znam ja ništa o tome!“, a ubacio se Mihael sa zrcnem sumnje da sam zapravo prikriveni zaštitar. Uхватili smo i grafičkog urednika „Dnevnika u boci“ u trenucima predaha prije noćasnijeg slaganja novog broja. Njemu je najbolja stvar oko hostela što su svi zajedno na jednom mjestu. Posljednja spavalica koju smo uspjeli uloviti je Frida iz Švedske. „Jedino što mi fali je moja mačka!“

Ipak, uspjeli smo naći i jednu sobu koja je u potpunom kaosu. Netko je jutros žurio iz kreveta, možda na jutarnji sastanak, a možda samo na kavu. Naša se istraživačka misija nastavlja večeras, a sutra očekujte lude fotke tuluma - jer smijeh svih sudionika nije slučajna pojava kad ih se pita za tulum u hostelu. (DS)

Interventni traži žene

U današnjem broju donosimo vam priču o skupini ljudi koji, kažu, rade sve, a opet ništa. Naime, na pitanje što radi interventni vod svi su odgovorili isto, kratko i jasno: „Sve.“ Toni Šebetić, koji je dio interventnog već drugu godinu, imao je ipak malo više za reći o svojem poslu: „Posao interventnog voda je biti prisutan cijelo vrijeme. Netko mora stalno dežurati i biti pri ruci u Zorin domu. Što god treba pomoći, nositi, slagati, pripremati, dogovarati s vozačima za lokacije itd. Možemo pomoći i oko tehnike ako treba. Ukratko, sve što treba, interventni vod je tu.“ Ove godine interventni vod broji 6 članova, radi se o šest snažnih momaka koji su ostatku ekipe uvijek na raspolaganju. Šefa interventnog teško je sa stopostotnom sigurnošću navesti, u pola sata razgovora s njima naveli su nam pet osoba koje su šef, bile su šef, šef su šefu ili su jednostavno - šef. Nedostatkom konkretnih odgovora, Željko Klobučar, poznatiji kao Zec, Zeko, Zečina i sve ostale varijacije na temu, šef je ovogodišnjega interventnog voda. Za svoje dečke ima samo riječi hvale, ali nije neki obožavatelj volontera: „Kad dođu volonteri, prvo ih potjeramo jer nam ne trebaju. Jedne smo godine dobili neke volontere i skužili da nam je lakše bez njih jer im puno stvari treba objasniti i pokazati. To je zapravo loše jer kad će naučit...“ Kako bi potkrijepio Zecove izjave, Matija Žibrat, nekadašnji šef interventnog, ispričao nam je anegdotu o volonteru kojeg su zavezali za stup. S volonterima ili bez njih, Zec u interventnom radi već godinama koje je nakon nekoliko minuta intenzivnog razmišljanja zaokružio na „pet plus jednu“. Razgovor s dvama članovima interventnog voda ubrzo se pretvorio u razgovor s desetak ljudi koji su svi u jednom trenutku bili članovi ili šefovi interventnog pa možemo zaključiti da nisi prošao pravo festivalsko iskustvo ako barem jednu sezonu nisi radio u interventnom. Možda se i vi pitate, kao što smo i mi, postoji li neka žena u povijesti interventnog voda i odgovor je „da, postoji“, a to je nezaboravna Marija Ratkaj. Marija je prva

i, za sada, posljednja žena koja je radila u interventnom vodu. O svojim odgovornostima rekla je: „Ja sam radila ono što je bilo lagano, ali sam imala i druge poslove osim interventnog pa sam onda uskakala njima.“ Tome je nadodala: „Nisam imala dovoljno posla pa sam si onda natovarila i to na grbaču.“ Šef Zec na to je rekao: „Tražimo žene, žene, javite se!“ Ako želite da vas interventni zavoli, najveće šanse imate ako nekako sredite da osoba, koja čuva kupone za hranu, misteriozno ih ostavi bez nadzora. Svi jako vole jesti i drže do svoje jajolike figure (najbujnija u području trbuha). Često ih vidimo kako hodaju oko naokolo, a rijetko ih vidimo da nešto rade. Međutim, to nije jer posla nemaju, to je zato što „Svi smo već toliko uhodani da se sav posao obavi odmah i na vrijeme i onda nema puno posla ovako. Kad se dogodi neka situacija, onda svi uskaču, odnosno interveniraju.“ Na kraju su zaključili: „Mi smo kao vatrogasci, nazoveš di gori i mi dođemo i ugasimo vatru.“. Interventni ne intervenira samo na festivalu, oni su zaposleni cijele godine, pa su nam tako ispričali da organiziraju vjenčanja i da slažu drva u vrijeme festivala jer imaju vremena za sve! Zeko, Stoja i Toni bili su jako simpatični i bez pogovora odgovarali na naša pitanja, čak su nam pričali i o svojem članu Hrvoju Žibratu: „On je 2008. počeo raditi na festivalu i imao je 5 ispita do kraja faksa. Danas je 2017. i ima 4 ispita do kraja faksa, a taj jedan su ga pustili jer ga više nisu mogli gledat.“. Uza smijeh su nadodali: „On je Mirko Miočić Karlovca što se tiče kvizova.“. Leonard nas je cijeli dan izbjegavao, a Mario Vlahović, „najelokventniji i najveći filozof interventnog“, o svojem je najdražem vodu napisao i kolumnu. Svi članovi interventnog, bivši i sadašnji, ispričali su nam mnogo priča. Nakon toga su zaključili: „Ovaj članak bi mogao pokopati interventni.“ Zato će te priče ipak ostati tajna još neko vrijeme. Bilo kako bilo, interventni vod tu je za sve nas, kad god ga zatrebamo. (ML)

Osvojite rakiju na festivalskom Pub kvizu

Dragi naši gosti, volonteri, stari i mladi sugrađani, podsjećamo vas da se ne zaboravite prijaviti na prvi „Movie Pub Quiz“ Four River Film Festivala koji se održava danas u 21 sat u Starom gradu Ozlju, osim ako nas vrijeme još jednom ne iznevjeri i odluči prolići svu silinu kiše po nama. U tom se slučaju selimo u Zorin dom. Obrazac za prijavu možete naći na Facebook stranici Festivala. Požurite, osim najvećim filmskim znalcima, nagradu ćemo dodijeliti i ekipi s najmaštovitijim imenom. Ne želimo vam davati lažne nade, ali šuška se da će nagrada biti tekuće hrvatsko zlato – rakija. (KM)

Rješenja pitalica od srijede:

1. Pjesma iz filma „Čarobnjak iz Oza“
2. Mladi Arnold Schwarzenegger
3. Plakat „Reservoir Dogs“

Kolumna napaćenog volontera: Mario Vlahović

A niš, zovi interventni!

Intervencija (lat. preko franc.): posredovanje uopće, upletanje, miješanje u tuđe stvari ili u neko stanje (Hrvatski leksikon, 2017.). Interventni vod biste, slijedeći ovu definiciju, mogli zamisliti kao kokošinjac okupljen na terasi kafića koji, ispijajući Nescafe od vanilije/čokolade (a nemaš onaj s kokosom i bijelom čokoladom?) ili veliku s mlijekom, pretresa detalje života svih frendica koje nisu mogle doći na kavu. I bili biste dosta daleko od istine. Dio sa sjedenjem na terasi je točan, ali umjesto mirišljavih koka, riječ je ipak o skupini oznojenih i napaćenih mladića. Umjesto kava i sličnih stvari, piva je najčešće sredstvo okrepe; a umjesto intervencija u emotivno-privatne sfere ljudi koji te intervencije uopće ne žele, naše intervencije su javne, fizičke, a mi smo ti koji ih ne želimo.

„E, treba zastavu zakačiti da visi s prozora, al prozor je 3 metra iznad stepenica. Kaj ćemo sad?“ - „A niš, zovi interventni.“ „Treba stolove i klupe spustit s drugog kata staroga grada.“ - „A niš, zovi interventni.“ „Vidiš ove divne praktikable. Nisu teški.“ - „A niš, zovi interventni.“ „Baš mi je prekrasna ova plaža ispod stare Korane. Zar ne bi platno i baklje mogle ići u vodu?“ - „A niš, zovi interventni.“ „Joj, ostao sam bez cigara. Al ovih kojih ti nema na INI, morat ćeš ići do Petrola.“ - „A niš, zovi interventni. Samo nemoj Danca.“ „Hello, I’m Matthew, and I’ve never got drunk before.“ - „Interventni to the rescue!“ „Miraneeee, daj šuti, molim te!!!!“ - „A niš, zo... Oh, evo ih već. A šta će im daktejp?“ „Hrvatska igra danas, baš u vrijeme projekcije.“ - „A niš, zovi interventni, naći će oni TV, antenu i sve ostalo potrebno.“ „Mačka mi je na drvu, ne zna sama sići s njega.“ - „E je*at ga sad.“

Osim ovih razgovora, uobičajenih za 4RFF, bilo je još anegdota koje se ne mogu prenijeti dijalogom. Glavni lik možda najveće vratolomije povezane s KKK-om (dobro, osim Marijina skakanja s cenera) odaziva se na Ficko i ipak nije slomio vrat. Nakon jedne pošteno odrađene večeri došao je red na razvažanje ljudi kućama. Stvoren za to bio je teretni prostor jednog kombija koji izgleda kao da je u vlasništvu tamnije nacionalne manjine. Osim insinuacije da su ljudi koji se voze otraga samo teret ostalima, nezgodna je stvar nedostatak prozora u stražnjem dijelu kombija. Dok smo sjedili udobno zavaljeni na poluispuhanim luftićima, jadni Ficko, preplašen da ga voze tko zna gdje, odlučio je iskočiti iz kombija kad je procijenio da je relativno blizu svoje kuće. Dok se kombi kretao. Još je i vrata zalupio za sobom. Ovime smo prošli kroz neke oblike intervencija s kojima se interventni vod susreće i koje bespogovorno (aj dobro, ipak malo prigovaramo) izvršava. Nadam se da vam je, čitajući ovaj tekst, porasla razina empatije prema dotičnim mladićima. Ako im želite olakšati muke i uljepšati život, vjerujem da ćete ih naći na terasi kazališne kavane te da oni neće odbiti nijedan oblik olakšanja svojih muka, a posebno ne onaj tekući.

Fotovijest - Tenk

Redakcija „Dnevnika u boci“ ove se godine nalazi na udaru kritika. Sad nam je očito netko objavio rat. Mi imamo sumnjivca – huškač LB kojeg zovu T. Spremni smo na sve!

PRIREDIVAČI:

POKROVITELJI:

TURBing d.o.o.
KARLOVAC

PARTNERI:

IMPRESSUM:

Izdavač:

Kinoklub Karlovac, Hrvatski filmski savez

REDAKCIJA:

Urednici: Karla Mirčevski, Dominik Strikić, Petra Pleše

Grafički urednik: Antonio Britvar

Novinari: Karla Mirčevski, Petra Pleše,

Dominik Strikić, Marta Lugarić

Fotografije: Anamarija Tonžetić, Dora Jurinčić, Lucija

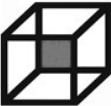
Batur, Demjan Rožman, Matija Purgar i Tin Vučković

Prevoditeljica za englesko izdanje: Vedrana Mihalić

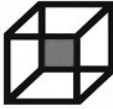
Lektura: Margareta Đordić

Tisak: Tiskara Latin

KA _ OPERATIVA

ZAJEDNICA
TEHNIČKE
KULTURE
KARLOVAC

ZAJEDNICA
TEHNIČKE
KULTURE
KARLOVAČKE
ŽUPANIJE